

[Steen Folke]

Pershing II raketter op end at få pillet et antal SS-20 raketter ned. Det er en meget præcis iagttagelse.

Det seneste sovjetiske forhandlingsudspil indebærer dog en reduktion af SS-20 raketter til 140 svarende til niveauet i 1976, og russerne er vel at mærke rede til at lade de andre SS-20 raketter skrotte overvåget af internationale observatører. Det er i det mindste ikke noget helt dårligt udgangspunkt for en forhandling.

Derfor burde USA gå med til en forlængelse af forhandlingerne i stedet for at påbegynde opstillingen af de 572 atomraketter, og derfor er det så vigtigt, at den danske regering fremfører et krav om, at disse forhandlinger skal føres videre, uden at der opstilles nye raketter.

Men meget tyder på, at USA under præsident Reagan arbejder på at opnå en afgørende overlegenhed på atomvåbnenes område, sådan at USA bliver i stand til at true Sovjetunionen med et førsteslagsangreb, der udsletter størstedelen af Sovjets raketsiloer, kommandocentre osv. Jeg siger udtrykkelig true med det, for jeg mener ikke, at præsident Reagan ønsker en atomkrig og er klar til at slippe den løs når som helst, men han ønsker en magtposition, den magtposition, som afgørende overlegenhed på atomvåbenområdet kan give. Det er det, der er meningen med den såkaldte Counter Force-strategi, som vel at mærke blev officiel amerikansk atomstrategi, allerede før præsident Reagan kom til. Det er til det formål, præsident Reagan også skal bruge det superavancerede B-I bombe-fly og den gigantiske MF raket med 10 spræghoveder, som repræsentanternes hus netop har givet grønt lys for. Det er også til det formål, USA er ved at udstationere tusindvis af krydsermissiler, heraf altså blot 464 efterplanerne i Vesteuropa, og endelig er Pershing II raketten med sin korte flyvetid og sin store præcision fremragende til et overraskelsesangreb. Ja, det er rent faktisk dens eneste tænkelige formål, den er nemlig også sårbar og højst synlig.

Det er det, der har fået millioner af vesteuropæere til at vende sig imod de nye atomraketter og sige: nej, nej og atter nej! – til både Pershing, til krydsermissilerne og vel at mærke også til SS-20 raketterne. 150.000 deltog i demonstrationerne i Danmark i lørdags, det største antal i en fredsdemonstration no-

gen sinde. I London var tallet en kvart million, i Haag – en ret lille by i Holland, hvis nogen ikke skulle vide det – ikke mindre end en halv million, det var en mangedobling af byens indbyggertal, og i Vesttyskland over 1 million i de forskellige demonstrationer for en halv snes dage siden. I alle disse lande og flere til viser opinionsundersøgelser, at et overvældende flertal vender sig imod de nye atomraketter.

Men hvad siger magtelisten, beslutningstagerne, regeringen herhjemme? Ja, herinde vokser med Erik Knudsens ord afgrunden mellem ord og handling. Som bekendt blev der meget mod regeringens vilje vedtaget en dagsorden om atomraketterne den 26. maj. I begyndelsen af juni fremlagde regeringen, som den var pisket til det, dagsordenen på ministerrådsmøderne i NATO, men siden har den ikke rørt en finger for at følge dagsordenen op, og gang på gang har den direkte modarbejdet den. Dermed har regeringen bragt sig i en uholdbar situation.

Det er en ærlig sag, at regeringen var og er modstander af den dagsorden, som socialdemokratiet, de radikale, SF og VS i fællesskab vedtog, og hvis vigtigste punkt er kravet om en forlængelse af Genèveforhandlingerne, uden at der bliver opstillet nye atomraketter. Men regeringen valgte at blive siddende i stedet for at udskrive valg, hvad der ville have været naturligt. Sådan som den danske grundlov er indrettet, er det derefter regeringens pligt loyalt at administrere den af folketings vedtagne politik. Det har regeringen ikke gjort. Det er ikke nok i en frontale at henvise til, at dagsordenen er en del af regeringens grundlag; det er en selvfølge, men en selvfølge, som regeringen i praksis har gjort alt for at dementere.

Regeringen taler med to tunger, når den redegør for den danske holdning til atomraketterne. Det vil jeg i og for sig bede udenrigsministeren om at bekræfte. Man fremlægger pligtsskyldigst folketings vedtagelse, men regeringen lægger ikke skjul på, at dens egen holdning er en anden. Sådan kan en regering ikke opføre sig. Privat må den mene, hvad den vil, men udadtil kan den kun forelægge ét standpunkt, nemlig det, der er vedtaget af folketings. Hvis ikke den vil det, så må den gå, og hvis ikke den vil gå selv, så må den væltes.